

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI  
CAUZA LEANDER *contra* REGATULUI OLANDEI

Cerere nr. 9248/81

**Hotărâre**  
din 26 martie 1987

În cauza Leander *contra* Regatului Suediei<sup>1</sup>,  
Curtea Europeană a Drepturilor Omului întrunită, în conformitate cu articolul 43 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului („Convenția”) și cu dispozițiile relevante ale Regulamentului Curții, în Cameră formată din judecătorii:

dl R. Ryssdal, președinte,  
dl. G. Lørdal,  
dl F. Gölçüklü,  
dl L.-E. Pettiti,  
Sir Vincent Evans,  
dl C. Russo,  
dl R. Bernhardt,

și, de asemenea dl M.-A. Eissen, grefier, și dl Petzold, grefier adjunct,

după deliberarea care a avut în camera de consiliu la data de 31 mai 1986 și 25 februarie 1987, pronunță următoarea hotărâre, adoptată la această ultimă dată:

PROCEDURA

1. Cazul a fost deferit Curții de către Comisia Europeană a Drepturilor Omului („Comisia”) la 11 iulie 1985, în termenul de trei luni prevăzut de articolul 32 paragraful 1 și articolul 47 din Convenție. La origine se află cererea (nr. 9248/81) formulată împotriva Regatului Suediei, prin care Comisia fusese sesizată în temeiul articolului 25 de către un cetățean suedez, dl Torsten Leander, la data de 2 noiembrie 1980.
2. Cererea Comisiei face trimitere la dispozițiile articolelor 44 și 48 și la declarația prin care Suedia a recunoscut jurisdicția obligatorie a Curții (articolul 46). Obiectul cererii a fost obținerea unei decizii prin care să se stabilească dacă, în funcție de situația de fapt, statul respondent a încălcat exigențele articolelor 8, 10 și 13 din Convenție.
3. Ca urmare a anchetei desfășurate în conformitate cu regula 33 paragraful 3 (d) din Regulamentul Curții A, reclamantul și-a exprimat dorința de a participa la procedură și a desemnat un avocat care urma să-l reprezinte (regula 30).
4. Camera din șapte judecători, care urma să se constituie, include *ex officio* pe dl G. Lørdal, judecător ales din partea Suediei (articolul 43 din Convenție) și dl R. Ryssdal, președintele Curții (Regula 21 paragraful 3 (b) din Regulamentul Curții). La 2 octombrie 1985, în prezența Grefierului, Președintele Curții a tras la sorți numele celorlați cinci membri, și anume, dl J.

---

Note de la grefier:

<sup>1</sup> Cazul are numărul 55/1994/502/584. Primul număr indică poziția cazului pe lista cazurilor înaintate Curții în anul relevant, iar al doilea număr indică anul în care cazul a fost deferit Curții. Ultimele două numere indică, respectiv, poziția cazului pe lista cazurilor înaintate Curții de la înființarea acestuia și pe lista respectivelor cereri către Comisie.

Cremona, dl G. Wiarda, dl L.-E. Pettiti, Sir Vincent și dl R. Bernhardt (articolul 43 *in fine* din Convenție și regula 21 paragraful 1). Dl J. Gersing, judecător de rezervă, l-a înlocuit pe dl Wiarda, al cărui mandat de judecător a expirat înainte de audiere, și, ulterior, dl F. Gölcüklü și dl C. Russo, judecători de rezervă, i-au înlocuit pe dl Gersing și dl Cremona, care nu au putut participa la dezbaterile cauzei (regula 2 paragraful 3, 22 paragraful 1 și 24 paragraful 1).

5. În calitate de Președinte al Camerei (Regula 21 paragraful 5), dl R. Ryssdal, acționând prin grefierul adjunct, s-a consultat cu Agentul Guvernamental („Guvernul”), Delegatul Comisiei și avocatul reclamantului asupra necesității unei proceduri scrise (regula 37 paragraful 1). La 12 decembrie 1985, președintele a decis că avocatul și delegatul, în cazul în care va decide a fi necesar, să depună fiecare memoriile sale până la data de 4 februarie și că delegatul are dreptul să răspundă în scris în termenul de două luni de la data transmiterii lui de către grefier a dosarului de documente anterior menționate.

Grefierul a primit memoriul reclamantului la 3 februarie. Printr-o scrisoare datată cu aceeași zi, agentul guvernului a declarat că guvernul nu intenționează să depună memoriu. La 21 martie, secretarul Comisiei a notificat grefierul că delegatul va depune observațiile sale la audiere.

6. La 3 aprilie 1986, președintele, acționând prin intermediul grefierului, s-a consultat cu agentul guvernamental, avocatul reclamantului și delegatul Comisiei și a dispus desfășurarea procedurii orale la 26 mai 1986 (regula 38).

La 28 aprilie, Comisia a comunicat grefierului un număr de documente solicitate de către președinte. La 12 mai, anumite documente suplimentare furnizate de către reclamant au fost primite la grefă.

7. Audierea la desfășurat în public la Palatul Drepturilor Omului, Strasbourg, la data fixată de președinte. Curtea ținuse în preliminar o ședință pregătitoare.

În fața Curții s-au prezentat:

(a) din partea guvernului  
dl H. Corell, Ambasador,  
Sub-Secretar pentru Afaceri Juridice și Consulare,  
Ministerul pentru Afaceri Externe agent;

dl K. Bergenstrand, Sub-Secretar Asistent,  
Ministerul Justiției

dl S. Höglund, Șef Diviziune, Comitetul Național de Poliție  
consultanți;

(b) din partea Comisiei  
dl H. Schermers, delegat;

(c) din partea reclamantului  
dl D. Töllborg consilier;  
dl J. Laestadius consultant.

8. Curtea a audiat declarațiile dlui Corell din partea guvernului, dlui Schermers din partea Comisiei și ale dlui Töllborg din partea reclamantului, precum și răspunsurile lor la întrebările Curții și a unor judecători.

## ÎN FAPT

### I. Circumstanțele cauzei

9. Reclamantul, dl Torsten Leander, născut în 1951, este cetățean suedez și exercită profesia de tâmplar.

10. La 20 august 1979, el a început să lucreze în calitate de locțiitor temporar într-un post de tehnician la muzeu (vikarierande museitekniker) la Muzeul Naval din Karlskrona, sudul Suediei. Muzeul este localizat în vecinătatea Bazei Maritime din Karskrona, care este o zonă militară interzisă.

Reclamantul a susținut în fața Curții că intenția lui era de a lucra în acest post timp de 10 luni, în timp titularul permanent era plecat în concediu. El a pretins că la 3 septembrie a fost invitat să părăsească locul de muncă în așteptarea rezultatului unei anchete care urma a fi desfășurată cu privire la candidatura lui în virtutea ordonanței din 1969 privind controlul personalului (personal-kontrollkungörelsen 1969:446-a se vedea paragrafele 18-34). Potrivit reclamantului, această anchetă a fost solicitată la 9 august 1979.

Guvernul a afirmat că reclamantul a fost angajat numai pentru perioada 20 august-31 august 1979, fapt confirmat de un aviz semnat la 27 august 1979 de directorul muzeului. În continuare, guvernul a susținut că la angajarea dlui Leander directorul a comis două greșeli. În primul rând, angajarea unei persoane înainte de a efectua o anchetă a personalului era în contradicție cu procedura prescrisă de ordonanța din 1969 și regulamentul relevant și, în al doilea rând, postul în cauză nu a fost declarat vacant în mod adecvat.

11. Măsurile necesare au fost luate la 30 august 1979. Concursul pentru ocuparea postului în cauză a fost deschis pentru candidați 28 septembrie 1979. Dl Leander nu și-a depus candidatura.

12. La 25 septembrie, directorul l-a notificat că rezultatul anchetei personalului a fost nefavorabilă și că, prin urmare, el nu putea fi angajat să lucreze la muzeu.

13. Urmând sfatul șefului de securitate a bazei maritime, reclamantul a adresat o scrisoare comandantului șef al forțelor marinei (chefen för marinen), solicitând a fi informat de motivele pentru care el nu putea fi angajat la muzeul naval.

În răspunsul său din 3 octombrie 1979, Comandantul șef al forțelor marine a declarat, printre altele:

„Muzeul posedă câteva depozite și obiecte de importanță istorică într-o zonă securitatea căreia este asigurată de șeful bazei maritime (örlogsbaschefen). Conform informații primite de către comandantul șef al forțelor marinei, titularului postului în litigiu trebuie să dispună de libertatea de a circula în cadrul zonelor supuse unor restricții speciale privind accesul. Regulile privind accesul la aceste zone trebuie, prin urmare, de asemenea aplicate personalului angajat la muzeu.

Anume pentru aceste motive comandantul –șef al bazei a solicitat efectuarea unei anchete a personalului.

Ancheta a furnizat comandantului șef astfel de argumente pentru evaluarea candidaturii dumneavoastră din punct de vedere al securității care au rezultat în decizia de a nu fi acceptată.

Oricum, în cazul în care funcțiile dumneavoastră la Muzeul Naval nu vor presupune accesul la instalațiile navale de pe teritoriul bazei, Comandantul Șef nu vede nici un motiv de a se opune angajării dumneavoastră. Decizia privind angajarea dumneavoastră este adioptată în cadrul unei proceduri distinctă de prezenta procedură.”

14. La 22 octombrie 1979, reclamantul s-a plâns guvernului, solicitând anularea evaluării efectuate de către Comandantului Șef al forțelor marine și acceptarea lui de a fi angajat temporar la Muzeul Naval, indiferent de posibilitatea de a fi restabilit în funcție. El a subliniat în special că a refuzat un post permanent la Dalarna, nordul Suediei, fiind asigurat că fusese acceptat spre angajare la Muzeul Naval și că un rezultat negativ al anchetei candidaturii lui ar putea afecta situația socială, în special ținând cont de faptul că el trebuia să-și întrețină soția și copilul. În plângerea sa inițială, precum și într-o scrisoare din 4 decembrie 1979, dl Leander a solicitat suplimentar furnizarea informației privind motivele pentru care nu a fost acceptat la Muzeul Naval.

Guvernul a solicitat opinia Comandantului Suprem al forțelor armate (överbefälhavaren), care, la rândul lui, s-a consultat cu Comandantul șef al Marinei.

Comandantul șef al Marinei a explicat în scrisoarea din 7 noiembrie 1979 că el a primit concluziile anchetei de la Comandantul suprem la 17 septembrie 1979 împreună cu următoarea propunere:

„Acceptat în conformitatea cu evaluarea comandantului șef al marinei, cu condiția că L. nu obține acces la activitățile secrete, prin intermediul accesului în localurile muzeului sau a lucrului efectuat”.

Comandantul șef al Marinei a adăugat că, conform informației disponibile, directorul muzeului a solicitat pentru persoana angajată în postul în litigiu accesul liber și libertatea de a circula pe teritoriul bazei navale și că, respectiv, la 21 septembrie 1979, el a adoptat decizia de a refuza candidatura reclamantului.

În răspunsul său guvernului, Comandantul Suprem al Forțelor Armate a declarat, printre altele:

„Cu toate acestea, angajarea dlui Leander pe parcursul acestui interval, 15 august-1 septembrie 1979, nu a implicat accesul la baza navală. Comandantul șef al Marinei a afirmat că nu se opune angajării reclamantului. Directorul Muzeului Naval din contra a afirmat că dl Leander ar trebui să aibă acces la bază.

În această ordine de idei și ținând cont de faptul că în cazul în care dl Leander ar fi beneficiat de accesul la baza marină, el ar fi beneficiat totodată și de accesul la instalațiile și informațiile secrete, Comandantul șef al Marinei a decis să nu accepte candidatura reclamantului.

La examinarea cazului de față, Comandantul șef al Marinei a respectat fidel regulamentul în vigoare privind evaluarea calificărilor personale din perspectiva securității.

La fel ca Comandantul șef al Marinei, Comandantul Suprem al Forțelor Armate consideră că dl Leander poate fi angajat de Muzeul Naval cu condiția că titularul postului nu solicită accesul la baza navală.

Opinia Comandantului Suprem al Forțelor Armate a fost însoțită de o anexă secretă, care conținea informații furnizate de către Comitetul național de poliție (rikspolisstyrelsen) vizavi de dl Leander. Această anexă nu a fost niciodată comunicată reclamantului și nu a fost anexată la dosarul prezentat Curții.

15. Prin scrisoarea din 5 februarie 1980, reclamantul a sesizat guvernul cu noi plângeri. Ele vizau decizia Comitetului național de poliție de a nu-i comunica reclamantului, în virtutea articolului 13 al ordonanței privind controlul personalului, informațiile care-l vizează (a se vedea paragraful 31). Reclamantul a solicitat ca guvernul, înainte de a se pronunța asupra cererii lui din 22 octombrie 1979, să-i acorde dreptul de a lua cunoștință de aceste informațiile prezentate de către Comitet și de le comenta.

Guvernul a solicitat opinia Comitetului asupra acestui punct. În răspunsul său din 22 februarie 1980, Comitetul a propus respingerea plângerii reclamantului, adăugând:

„Includerea informației în registrul Departamentului pentru Securitate a Comitetului se bazează în special pe decretul regal din 1973, care are un caracter secret. Înainte de a include orice informații, întrebarea înregistrării este examinată în prealabil de către funcționarii civili care sânt obligați să verifice respectarea regulilor menționate anterior în raport cu fiecare informație. În caz de dubiu, decizia cu privire la necesitatea înregistrării este adoptată de către Șeful Departamentului pentru Securitate.

Informațiile incluse în registru sânt comunicate în conformitate cu articolul 9 din din ordonanța privind controlul personalului după pronunțarea deciziei de către Comitetul național de poliție în cadrul ședinței plenare. Cel puțin trei sau șase membri ai comitetului care sânt desemnați din rândul parlamentarilor trebuie să fie prezenți la adoptarea deciziilor în materia controlului personalului. În cazul reclamantului, toți cei șase membri au for prezenți.

...

În conformitate cu articolul 13 din ordonanța privind controlul personalului, persoana vizată trebuie să beneficieze de dreptul de a depune observațiile sale asupra problemei în cazul în există motive speciale. Oricum, Comitetul național de poliție nu consideră necesar de a aplica această dispoziție la cazul reclamantului în lipsa unor motive speciale și, de asemenea, dat fiind că înregistrarea a fos efectuată în acord cu decretul regal secret, divulgarea informațiilor în cauză ar fi dezvăluit o parte din conținutul decertului.”

Dl Leander a răspuns la această opinie prin scrisoare din 11 martie 1980 adresată guvernului, în care el a afirmat, printre altele, că Comitetul trebuia să-i comunice cel puțin în mod verbal și sub rezerva datoriei de confidențialitate, informația disponibilă asupra propriei persoane.

16. Prin decizia din 14 mai 1980, guvernul a resprins ansamblul plângerii reclamantului. Dispozițivul deciziei guvernului prevede:

„Întrebarea dacă o persoană este potrivită pentru o anumită angajare sau nu poate fi examinată de către guvern numai în contextul unei plângeri relativ la numirea într-un post. Dl Leander nu a introdus nici un recurs la acest subiect. Prin urmare, cererea lui prin care dl Leander a invitat guvernul să-l declare acceptabil pentru angajarea provizorie în litigiu nu poate fi examinată.

În speță, nu există suficiente circumstanțe speciale, în sensul articolului 13 din ordonanța privind controlul personalului, care i-ar putea acorda dlui Leander dreptul de a cunoaște

informațiile disponibilă cu privire la propria persoană comunicate de către Comitetul național de poliție Comandantului Suprem al Forțelor Armate.

În restul recursului său, dl Leander solicita un extract dintr-un fișier de poliție sau informații asupra conținutului acestuia.

Guvernul nu examinează solicitarea dlui Leander de a revizui evaluarea propriei persoane și nu adoptă măsuri cu privire la orice altă parte a petiției lui.”

17. Reclamantul a susținut în fața Curții că în continuarea nu cunoștea conținutul informației secrete colectate cu privire la propria persoană.

Cât privește antecedentele sale personale, el a furnizat următoarele detalii Comisiei și Curții. La epoca faptelor, el nu era membru al nici unui partid politic din 1976. Mai devreme, el fusese membru al unei asociații raicale care edita un revistă cu caracter radical – Fib/Kulturfront. În timpul serviciului militar, 1971-71, dl Leander a activat în sindicatul soldaților și a participat, în calitate de delegat, la conferința sindicatului soldaților din 1972, care, potrivit reclamantului, era infiltrată de reprezentanții serviciului de securitate. Singura condamnare penală a avut loc în timpul executării serviciului militar și a constatat în sancționarea cu plata unei amenzi în cuantum de 10 crone suedeze pentru întârzierea la o paradă militară. De asemenea, el a activat în cadrul asociației muncitorilor suedezi în construcție și a călătorit cu câteva ocazii în Europa de est.

Cu toate acestea, reclamantul a afirmat că, în conformitate cu declarațiile unanime ale funcționarilor responsabili, nici una din circumstanțele menționate anterior nu a constituit cauza rezultatului negativ al controlului personalului.

## II. Dreptul intern și practica relevantă

### A. Interdicția înregistrării opiniilor

18. Potrivit capitolului 2, articolul 3, din instrumentul guvernului suedez (regeringsformen, care constituie parte componentă a Constituției suedeze și este numit în continuare „Constituției”), „nici o înscrisoare cu privire la un cetățean, bazată în exclusivitate pe opiniile lui politice, nu poate fi făcută într-un registru public fără consimțământul acestuia.”

### B. Registrul secret al poliției

19. Ordonanța cu privire la controlul personalului, adoptată de către guvern în virtutea puterilor sale reglementare și publicată inițial în monitorul oficial suedez (svensk författningssamling, 1969:446) constituie baza legală a registrului întocmit de către direcția pentru securitate a comitetului național de poliție. Articolul 2 din ordonanță (amendat de ordonanța din 1972: 505) prevede:

„La intenția serviciului de poliție special responsabil pentru prevenirea și tepistarea infracțiunilor împotriva securității naționale, etc., direcția pentru securitate în cadrul comitetului național de poliție va menține un registru de poliție. În acest registru, comitetul național de poliție poate introduce informații necesare pentru serviciul special de poliție.

În registrul de poliție menționat în primul paragraf, nu pot fi introduse informații numai pentru simplul motiv că o persoană, datorită apartenenței sale la o organizație sau prin intermediul unor

alte mijloace, a exprimat o opinie politică. Dispozițiile suplimentare care vizează aplicarea acestei reguli vor fi stipulate de către guvern.”

20. În consecință, guvernul a furnizat comitetului național de poliție următoarele instrucțiuni, publicate la 22 septembrie 1972:

„În această țară, există organizații și grupuri angajate în activități politice care implică utilizarea sau posibila utilizare a forței sau amenințărilor de constrângere în scopul realizării scopurilor politice.

Unele organizații au adoptat un program care prevede că organizația va încerca să schimbe sistemul social prin violență. Oricum, se poate presupune că o parte considerabilă a membrilor unei astfel de organizații nu va participa vre-o dată la realizarea scopurilor enunțate în program. Simpla apartenență la o astfel de organizație nu poate, prin urmare, justifica înscrierea informațiilor cu privire la o persoană în registrul dus de Poliția pentru Securitate. Cu toate acestea o înscriere poate fi făcută în cazul în care un membru sau un susținător al astfel de organizații a acționat într-un fel care justifică suspiciunea că el ar putea fi pregătit să participe la activitățile care pun în pericol securitatea națională, care urmăresc scopul și pot contribui la răsturnarea sistemului democratic, prin alicarea forței sau compromiterea statutul de stat independent al Suediei.

De asemenea, există organizații și grupuri care se pot angaja sau se angajase deja în activitate politică subversivă atât în Suedia cât și în alte țări, recurgând la violență, amenințări sau constrângerea în calitate de modalități de practicare a acestei subversiuni. Informația cu privire la membrii sau suținătorii unor astfel de organizații sau grupuri trebuie să fie inclusă în registrul menținut de Poliția de Securitate.

Instrucțiunile complementare privind aplicarea articolului 2 al ordonanței privind controlul personalului trebuie să fie emise de către guvern în rezultatul propunerilor avansate de comitetul național pentru securitate. Dacă, în serviciile speciale de poliție, apar astfel de circumstanțe care pot impune necesitatea unor amendamente la instrucțiunile emise de către guvern, comitetul național de poliție trebuie să prezinte propuneri pentru astfel de amendamente.”

21. Instrucțiunile complementare, de aceasta dată secrete, au fost emise de către guvern la 27 aprilie 1973 și, ulterior, la 3 decembrie 1981.

22. Suplimentar la circumstanțele prevăzute în ordonanța cu privire la controlul personalului (a se vedea paragraful 24), informațiile din registrul secret al poliției poate fi comunicată de către comitetul național de poliție în anumite cazuri de urmărire penală și în cazurile relative la cererile de obținere a cetățeniei suedeze.

### C. Controlul personalului

23. Suplimentar la prevederile menționate anterior privind registrul secret menținut de poliție, ordonanța privind controlul personalului conține dispoziții care vizează, printre altele, posturile care trebuie clasificate secrete, procedura de comunicare a informației și utilizarea acesteia. Prevederile relevante principale sânt rezumate în continuare.

24. În conformitate cu dispozițiile articolului 1, controlul personalului presupune obținerea informațiilor din registrele duse de poliție cu privire la titularii posturilor de importanță pentru securitatea națională sau candidaților la astfel de posturi.

25. Articolul 3 (amendat de ordonanța 1976:110) enumeră anumite autorități, inclusiv comandantul suprem al forțelor armate, împuternicite să solicite efectuarea unui control al personalului.

26. Conform articolul 4, controlul personalului nu poate fi exercitat decât cu privire la anumite posturi de importanță majoră pentru securitatea națională. Posturile în litigiu sânt divizate în două categorii (skyddsklaser), în funcție de importanța lor vitală pentru securitatea națională. Decizia de a clasifica un post în categoria de securitate 1 este luată de către guvern, pe când dreptul de a atribui un post la cea de-a doua categorie de securitate este delegat autorității în litigiu.

27. În conformitate cu articolul 6, solicitările de comunicare a informațiilor pentru scopurile unui control al personalului trebuie să fie adresate comitetului național de poliție și trebuie să vizeze numai persoana pe care intenționează s-o numească în acesată funcție.

28. Articolele 8 și 9 precizează care informații pot fi furnizate autorității responsabile de desemnare.

Dacă postul în litigiu face parte din prima categorie de securitate, comitetul național de poliție poate, în virtutea articolului 8, furniza ansamblul informațiilor cu privire la persoana vizată disponibile în registrul menținut de poliția secretă sau în orice alt registru al poliției. Dacă postul face parte din cea de-a doua categorie, comitetul poate, în virtutea articolului 9 (amendat de ordonanța 1972:505), furniza numai anumite informații specifice cu privire la persoana vizată, și anume:

„1. dacă aceasta a fost condamnată sau suspectată de a fi comis infracțiunile penale menționate în paragraful 1 din legea din 21 martie 1952 (nr. 98) care enunță dispoziții speciale cu privire la măsurile de anchetare dispuse în anumite cazuri penale (lag med särskilda bestämmelser om tvångsmedel i vissa brottmål) sau cele menționate în capitolul 12, paragraful 7 sau 8 din codul penal –în special crimele împotriva păcii publice, securității naționale sau guvernului – „sau dacă a fost condamnată sau suspectată de încercarea sau conspirația de a comite astfel de crime;

2. dacă a fost condamnată sau suspectată de comiterea unor astfel de acte care constituie crime împotriva securității statului, sau care sânt destinate și susceptibile de a cauza răsturnarea în mod violent a guvernului democratic sau să compromită statutul țării de stat independent; precum și dacă a fost condamnată sau suspectată de o tentativă sau conspirație de a comite astfel de crime;

3. dacă este suspectată, în funcție de activitățile desfășurate sau oricare alte motive, de a fi pregătită să participe în astfel de acțiuni vizate de alineatul 1 și 2.”

29. Articolul 11 prevede că, la adoptarea deciziei de a divulga sau nu informațiile conținute în registru, în componența comitetului național de poliție vor intra comisarul poliției naționale (riskpolischefen), șeful securității și membrii desemnați de către guvern. În grupul membrilor desemnați de către guvern intră șase membri, de obicei deputații sau foștii deputați în parlament reprezentând diferite partide politice, și cel puțin trei din ei trebuie să fie prezenți la adoptarea deciziei.

Informația poate fi comunicată numai dacă toți membrii participanți ai comitetului acceptă unanim decizia. În cazul în care unul sau doi membri ai comitetului desemnați de guvern se pronunță împotriva comunicării unor anumite informații, comisarul poliției naționale poate sesiza guvernul pentru a decide asupra chestiunii în litigiu, dacă consideră că informația trebuie comunicată.



30. În cazul în care comitetul național de poliție primește o cerere de a efectua un control al personalului, practica este următoarea. Direcția pentru securitate elaborează un memorandum cu privire la informațiile conținute în registrele relevante și-l prezintă verbal comitetului, care, după deliberări, decide dacă informația în cauză trebuie comunicată integral sau parțial. La adoptarea acestei decizii, ea examinează printre altele și natura postului în litigiu, fiabilitatea a informației și vechimea ei. Faptul că dosarul conține numai câteva înregistrări este un factor care poate milita împotriva divulgării informației. Separat de dispozițiile ordonanței și de instrucțiunile guvernului, există instrucțiuni nescrise cu privire la divulgarea informației.

31. La epoca faptelor, în conformitate cu articolul 13 înainte ca comitetul național de poliție să divulge informații în cazurile relative la numirea în funcțiile clasificate în prima categorie de securitate, candidatului trebuia să i se acorde posibilitatea de a-și prezenta observațiile în scris sau oral, cu excepția unor motive speciale. În cazurile de desemnare la posturile care făceau parte din cea de-a doua categorie de securitate, procedura de notificare menționată anterior trebuie să fie aplicată numai în circumstanțe speciale. Oricum, în nici un caz care viza un post de a doua categorie de securitate comisia nu pare a fi constatat circumstanței speciale pentru a fi prezentă și, respectiv, o astfel de notificare nu a fost făcută vre-odată, în pofida faptului că diferite autorități importante, inclusiv Ministrul Justiției și ombudsmanul parlamentar, au invitat comitetul să comenteze propunerea legislativă care trebuie să devină ordonanță în cazul în care se recomandă efectuarea cel puțin a unei notificări într-o formă sau alta.

Această dispoziție a fost amendată începând cu 1 octombrie 1983 (ordonanța 1983:764). În prezent, înainte de a comunica informații în cazurile de desemnare în posturile din toate categoriile de securitate, persoana vizată trebuie să beneficieze de posibilitatea de a-și prezenta observațiile în scris sau oral. Oricum, această regulă nu se aplică în cazul în care persoana ar putea obține accesul la o informație clasificată secretă în virtutea dispozițiilor legii din 1980 cu privire la informațiile secrete, cu excepția articolului 17 din capitolul 7 al legii (a se vedea paragraful 41), sau dacă autoritatea care solicită o informație cu privire la cazurile care nu vizează desemnarea în posturi oficiale, a fost dispensată de către guvern de exigența de a informa persoana vizată de controlul personalului (a se vedea paragraful 33).

32. În timpul procedurii desfășurate în cazul dlui Leander, comisia națională de poliție nu era abilitată, în conformitate cu articolul 14, de a anexa la informațiile comunicate autorității solicitante vre-un comentariu.

33. Articolul 19 prevedea că înainte inițierii unui control al personalului de către o autoritate, aceasta trebuie să informeze persoana vizată, cu o singură excepție care nu este relevantă în cazul de față.

34. Conform articolului 20, anumire autoritatea solicitantă trebuie să evalueze în mod independent importanța informației extrase din registrele menținute de poliție, ținând cont de natura activităților legate de postul în litigiu, informațiile deținute de autoritate vizavi de persoana vizată, precum și alte circumstanțe.

#### D. Garanții

##### 1. Ministerul Justiției

Pe parcursul anilor, Ministerul Justiției a fost angajat în mod activ în supravegherea poliției de securitate și a controlului personalului. Au fost efectuate o anumit număr de investigații mai mult sau mai puțin aprofundate. În rezultatul acestor investigații nu a fost elaborat nici un raport. Cu

toate acestea, guvernul a declarat că deliberările care au avut loc între minister și comitetul național de poliție au condus la amendarea atât a instrucțiunilor publice cât și a celor secrete.

## 2. Ministrul Justiției

36. Mandatul Ministrului Justiției are o tradiție lungă și este stabilit în prezent în capitolul 11, articolul 6, din Constituție. Funcțiile și competențele corespunzătoare sunt definite în legea din 1975 privind controlul asigurat de Ministrul Justiției (lag 1975:1339 om justitiekanslerns tillsyn) și în Instrucția Guvernului cu privire la Ministrul Justiției (förorodning 1975:1345 med instruktion för justitiekanslern).

Obligațiunile Ministrului Justiției, așa cum sunt atribuite de către Parlament (riksdag), includ controlul autorităților publice și a angajaților acestora în scopul asigurării exercitării puterilor lor în conformitate cu legea și regulamentul aplicabil. În această capacitate, el frecvent primește și examinează plângerile cetățenilor. De asemenea, el trebuie să acționeze din numele guvernului în vederea garantării drepturilor statului și trebuie să asiste guvernul prin consultări și cercetări în materii juridice.

Numirea în funcție de Ministru al Justiției este efectuată de guvern, continuă până la vârsta de pensionare. Conform articolului 11, articolul 6, din Constituție, Ministrul se subordonează guvernului. Oricum, articolul 7 din același capitol prevede: „Nici o autoritate publică,”- inclusiv guvernul – „Parlamentul sau organul de decizie al unui municipiu nu poate stabili modul în care o autoritate administrativă” –inclusiv Ministrul Justiției- „trebuie să adopte decizia asupra unui caz special care vizează exercițiul autorității publice împotriva unui subiect privat sau împotriva unui municipi, sau care vizează aplicarea dispozițiilor legislației în vigoare.”

Ministrul Justiției are dreptul să participe la toate deliberările ținute de către instanțele de judecată sau autoritățile administrative, dar fără a-și exprima opinia. De asemenea, el are dreptul la acces la toate dosarele și alte documente menținute de către autorități.

Toate autoritățile publice, precum și angajații lor sunt obligate să furnizeze informații și rapoarte solicitate de către Ministrul Justiției (a se vedea paragraful 41).

În capacitatea sa de control, el poate institui proceduri penale împotriva funcționarilor publici sau poate reclama dispunerea unor măsuri disciplinare împotriva lor.

Ministrul poate diferi Ombudsmanul parlamentar, în baza unui acord reciproc, cauzele care implică plângerile individuale, precum și vice versa. Astfel, plângerile identice vor fi examinate în practică de către ministru sau de către ombudsman și nici într-un caz de ambii.

37. Comisia națională de poliție, fiind o autoritate publică, și activitățile acesteia, inclusiv controlului personalului se supun controlului din partea Ministrului Justiției.

Ministrul Justiției vizitează comisia și direcția ei pentru securitate în mod regulat, în general o dată pe an. Vizite suplimentare sunt efectuate în cazul în care sunt justificate de anumite motive speciale. O plângere depusă de către o persoană poate constitui un astfel de motiv special. Vizitele ministrului sunt totdeauna înregistrate și procesele verbale sunt redactate astfel încât pot fi făcute publice, cu excepția fragmentelor care conțin informații secrete. Guvernul a prezentat o copie a procesului verbal a unei vizite de inspecție la 6 decembrie 1983, din care este evident că Ministrul Justiției împreună cu alți doi funcționari ai ministerului au inspectat localurile direcției pentru securitate și au discutat, printre altele, întrebările relative la controlul personalului. Nici un rezultat al acestei vizite nu merită a fi menționat în mod .

Ministrul Justiției nu dispune de puterea de a modifica o decizie adoptată de către comitetul național de poliție sau direcție pentru securitate, precum și de a interveni în luarea de decizii de către aceste autorități în general, cu toate că dispune de libertatea de a se pronunța asupra acțiunilor pe care le consideră a fi în contradicție cu legea sau inadecvate.

Din moment ce opiniile exprimate de către Ministru în legătură cu o inspectare a procedurii de control al personalului nu au un caracter obligatoriu din punct de vedere legal, s-ar putea probabil pune la îndoială faptul dacă ele se încadrează în sfera de independență garantată de capitolul 11, articolul 7, din Constituție (a se vedea paragraful 36). Prin prisma tradiției juridice suedeze, este oricum de neconceput ca guvernul să încerce să utilizeze puterile sale garantate de capitolul 11, articolul 6, din Constituție de așa o manieră încât să furnizeze Ministrului instrucțiuni privind, spre exemplu, opinia pe care trebuie s-o exprime într-un caz care vizează aplicarea ordonanței privind controlul personalului, sau să-i interzică în general să monitorizeze activitățile comitetului național de poliție. Astfel de instrucțiuni nu există și nu au fost emise vre-odată.

### 3. Ombudsmanul parlamentar

38. Funcțiile și competența Ombudsmanului parlamentar, o instituție care există din 1809, sunt definite în special în capitolul 12, articolul 6, din Constituție și în legea privind instrucțiunile adresate ombudsmanului parlamentar (lag 1975:1057 med instruktion för justitieombudsmännen).

Cei patru titulari ai mandatului de Ombudsman parlamentar sunt aleși de către parlament. Sarcina lor principală este de a asigura aplicarea, în cadrul administrației publice, a legilor și a altor regulamente.

Datoria specială a Ombudsmanului este de a asigura ca instanțele de judecată și autoritățile administrative să respecte dispozițiile Constituției privind obiectivitatea și imparțialitatea și ca drepturile și libertățile fundamentale a cetățenilor să nu fie încălcate în procesele de administrare publică.

Dacă, în exercițiul funcțiilor sale de control, Ombudsmanul depistează motive pentru a preconiza amendarea legislației sau a tuturor altor acțiuni ale Statui, el poate prezenta o declarație la acest subiect parlamentului sau guvernului.

Ombudsmanul își exercită funcția de control atât ca urmare a unei plângeri individuale sau prin efectuarea inspecțiilor sau a altor investigații pe care le consideră necesare.

Examinarea unei chestiuni este concluzionată de un raport în care Ombudsmanul indică dacă măsura contravine legii sau este inadecvată în altă privință. Ombudsmanul poate, de asemenea, enunța propuneri care au drept scop promovarea aplicării uniforme și adecvate a legislației.

Rapoartele Ombudsmanului exprimă opiniile lui personale. Eficacitatea practică a declarațiilor sale depinde de abilitatea lui de a convinge organul de decizie sau autoritățile în cauză. Cele din urmă frecvent, dar nu în mod constant, mențin opinia Ombudsmanului (a se vedea Gustaf Petrén/Hans Rgnemalm, Sveriges Grundlagar, Stockholm 1980, p. 327).

Ombudsmanul poate intenta o urmărire penală sau o procedură disciplinară împotriva unui funcționar care a comis o infracțiune, neonorând obligațiunile comportate de funcția lui oficială.

Ombudsmanul poate asista la deliberările unei instanțe de judecată sau a unei autorități administrative și poate avea acces la procesele lor verbale și alte documente. Instanțele de

judecată, autoritățile administrative și funcționarii civili în administrația locală și centrală sânt obligate să furnizeze Ombidsmanului informațiile și rapoartele pe care le solicită. În exercițiul funcțiilor sale, Ombidsmanul poate solicita asistența oricărui procuror.

39. În contextul celor menționate anterior, comitetul național de poliție și activitățile desfășurate de acesta sânt supuse controlului de către Ombidsmanului parlamentar.

Potrivit informației furnizate de către grefierul Ombidsmanului parlamentar, procedura respectată în cazul plângerilor individuale este după cum urmează. După depunerea plângerii, Ombidsmanul responsabil contactează comitetul sau autoritatea solicitantă (a se vedea paragraful 25). Ulterior, Ombidsmanului îi vor fi furnizate informații verbale cu privire circumstanțele cauzei și i se va acorda posibilitatea de a examina documentele și dosarele relevante. Această informație nu este inclusă în nici un registru menținut de către Ombidsman, pentru a evita problema păstrării caracterului secret al informației. Ombidsmanul își adoptă opinia bazându-se pe ancheta menționată anterior și pe rezultatele a oricăror alte investigații derulate. Raportul lui este totdeauna prezentat în scris și este accesibil publicului. Prin urmare, el nu conține nici o informație cu caracter secret.

Începând cu 1969 au fost depuse cel puțin opt plângeri individuale relative la sistemul de control al personalului. Patru din ele erau plângeri de natură generală și au fost depuse de reclamanți notorii. După investigarea circumstanțelor de fapt care stăteau la baza altor patru plângeri, Ombidsmanul a clasat două din ele numai după formularea unor criticii speciale în privința anumitor aspecte (rapoartele din 20 februarie 1984 în cazul 684-1983 și din 15 februarie 1985 în cazul 2316-1984). Critica exprimată de către Ombidsman în raportul din 20 februarie 1984 a influențat comandantul suprem, potrivit unei hotărâri recente emise de Curtea de muncă, să schimbe o practică precedentă privind aplicarea articolului 19 din ordonanță.

#### 4. Comisia parlamentară pentru Justiție (riksdagens justitieutskott)

40. Comisia parlamentară permanentă pentru justiție este compusă din cicișprezece membri ai parlamentului desemnați pe o bază proporțională. Începând cu anul 1971, ea a examinat sumele alocate pentru diviziunea pentru securitate a poliției și a examina minunții, aproape în fiecare an, cheltuielile acestei diviziuni, organizarea și activitățile ei. Potrivit guvernului, un interes major a fost manifestat față de problemele care vizează ordonanța privind controlul personalului și aplicarea ei, precum și evaluarea influenței pe care o au membrii nespecializați al comitetului național de poliție asupra acitivității diviziunii pentru securitate. În mod normal, comisia face un schimb reciproc de informații în timpul audierilor purtătorilor de cuvânt ai comisiei naționale de poliție și a diviziunii pentru securitate, precum și în timpul vizitelor efectuate în mod regulat. Astfel de vizite au fost efectuate în primăvara anului 1977, toamna anului 1979 și primăvara anului 1983. În primăvara anului 1983, au avut loc discuții speciale între membrii Comisiei parlamentare și parlamentarii membri ai comisiei naționale de poliție. În primăvara anului 1981, Comisia a solicitat și a primit un raport special. În primăvara anului 1982, Comisia a organizat o audiere împreună cu comisarul poliției naționale și Șeful direcției pentru securitate.

Potrivit guvernului, secretarul principal al comisiei a confirmat faptul că membrii comisiei, în timpul vizitelor efectuate, au beneficiat de access deplin la registre și că ei, de asemenea, au examinat registrul dus de către direcția pentru securitate. De asemenea, membrii au discutat diferite aspecte de menținerea a registrului cu funcționarii responsabili pentru înscrieri și comunicarea informațiilor comisiei naționale de poliție în cazul efectuării unui control al personalului.

#### 5. Principiul accesului liber la documentele publice

41. În conformitate cu articolul 2 al capitolului 2 din legea cu privire la libertatea presei (tryckfrihetsförordningen), care este parte componentă a Constituției suedeze, fiecare persoană are dreptul de a avea acces la un document public, cu excepția dacă, în anumite domenii definite, astfel de acces este limitat de lege.

La epoca faptelor, prevederile principale care reglementau aceste limitări se conțineau în legea privind restricțiile asupra dreptului la acces la documente publice (lag om inskränkningar i rätten att utbekomma allmänna handlingar 1937:249, „legea din 1937”), în vigoare până la 1 ianuarie 1981.

În termenii articolului 11 din legea din 1937 (amendată), „detalii de informații înscrise în aceste registre menționate în legea cu privire la registrul penal general (lag om allmänt kriminalregister 1963:197) sau în legea cu privire la registrul poliției (lag om polisregister m.m 1956:94) pot să nu fie divulgate în alte cazuri sau de o manieră diferită decât cele prevăzute de aceste legi”. Conform articolului 3 din legea cu privire la registrul poliției (amendat de legea 1977:1032, în vigoare până la 1 martie 1985):

„Extrasele din registrele poliției sau informațiile cu privire la conținutul acestora pot fi comunicate la solicitarea

1. Ministrului Justiției, Ombudsmanului parlamentar, Comisiei naționale de poliție, serviciului central de imigrare, consiliilor administrative regionale, tribunalelor administrative regionale, comisarilor de poliție și peocurilor;
2. altor autorități, în cazul în care și în măsura în care guvernul a acordat autorizarea necesară pentru anumite tipuri de cazuri sau într-un caz special.
3. unui individ, dacă acesta necesită un extract pentru a-și apăra drepturile într-un alt stat, pentru a intra într-o țară străină sau în scopul obținerii vizei de reședință, domiciliului sau a unui loc de muncă, sau pentru a soluționa problemele de angajare sau se obținere a contractelor legate de activitățile în materie de asistență medicală sau în materii de importanță din punct de vedere al securității național, și guvernul prin intermediul unei ordonanțe speciale a autorizat furnizarea acestor extrase sau informații pentru aceste scopuri, sau în alte cazuri, dacă individul poate dovedi că el trebuie să obțină informații din registru pentru a-și consolida drepturile sale, și guvernul autorizează divulgarea unei astfel de informații.”

La 1 ianuarie 1981, legea din 1937 a fost înlocuită cu legea privind informațiile cu caracter secret din 1980 (sekretesslagen, 1980:100), iar clauze similare se conțin în capitolul 7, articolul 17 din această lege.

Curtea nu cunoaște nici o ordonanță specială care să autorizeze persoanele în situația reclamantului să obțină extrase din registrele menținute de poliție.

42. Decizia adoptată de o autoritate. diferită de parlament sau guvern, de a refuza accesul la un document poate constitui obiectul unui recurs judiciar (capitolul 2, articolul 15, din legea cu privire la libertatea presei).

În câteva cazuri recente judecate de către Curtea administrativă supremă, personalor li s-a refuzat accesul la informațiile conținute în registrul secret al poliției deoarece ei nu au obținut sau nu au solicitat o autorizare în prealabil a guvernului necesitatea căreia este impusă de articolul 3 din legea cu privire la registrele poliției citat anterior (Anuarul curții administrative supreme - 1981:Ab 100 și Ab 1982:Ad 85).

Aceasta este compatibil cu evenimentele din speță, prin aceea că guvernul s-a declarat competent de a examina cererea dlui Leander de a i se comunica informațiile cu privire la persoana lui comunicate de comisia națională de poliție (a se vedea paragraful 16).

Oricum, persoana vizat nu beneficiază nici de un recurs -atât în fața guvernului cât și în fața tribunalelor administrative – împotriva deciziei Comisiei naționale de poliție de a comunica informații autorității solicitante, din moment ce ea nu este considerată parte la procedura de comunicare în fața comisiei naționale de poliție (a se vedea decizia Curții administrative supreme din 20 iunie 1984 în cauza 1509-1984).

43. Chiar dacă un anumit document are un caracter secret, guvernul dispune în mod constant de o putere discreționară de a-l divulga și orice persoană care este parte la o procedură judiciară sau administrativă în care documentul este relevant poate în continuare beneficia de accesul la acesta. Dispozițiile fundamentale în acest context se conțineau, până la 30 decembrie 1980, în articolul 38 din legea din 1937 (amendată de legea 1974: 567) care prevedea:

„ În cazul în care se consideră necesar în scopul garantării securității publice sau a drepturilor persoanelor, guvernul poate, fără a fi supus restricțiilor prevăzute de prezenta lege, să autorizeze comunicarea documentelor.

Dacă un document care nu poate fi comunicat oricărei persoane este considerat de a fi important în calitate de probă într-un proces sau anchetă desfășurată de poliție într-o materie penală, tribunalul care examinează cauza sau care este competent să se pronunțe asupra întrebărilor relative la o anchetă a poliției poate ordona comunicarea documentului în cauză lui însăși cât și ofițerului responsabil pentru anchetă. Oricum, precedentă dispoziție nu vizează documentele menționate în articolele 1-4, 31 și 33. Dacă conținutul documentului este de așa natură încât persoana care l-a redactat nu poate, sub aspectul capitolului 36, articolul 5 paragraful 2, 3 sau 4, din codul de procedură judiciară, să fie audiat în calitate de martor la acest subiect, el nu poate fi prezentat în cadrul procedurii judiciare sau pe parcursul unei anchete a poliției; de asemenea, el nu poate fi prezentat în cadrul procedurii judiciare sau pe parcursul anchetei poliției, cu excepția unor circumstanțe speciale, dacă, în consecință va fi divulgat un secret profesional.

Înceând cu data de 1 ianuarie 1981, dispozițiile corespundente se conțin în capitolul 14, articolele 5 și 8 din legea cu privire la secret din 1980.

## 6. Daune

44. Responsabilitatea civilă a Statului este examinată în capitolul 3 din legea privind responsabilitatea civilă din 1972 (skadeståndslagen 1972:207).

Conform articolului 2, acțiunile autorităților publice sânt însoțite de un drept la indemnizație în caz de greșală sau neglijență. Oricum, în termenii articolului 7, nu poate acceptată o acțiune pentru despăgubiri împotriva deciziilor adoptate de Parlament, Guvern, Curtea Supremă, Curtea Administrativă Supremă sau Curtea națională pentru securitate socială. În continuare, în ceea ce privește deciziile adoptate de instanțele inferioare, așa ca comisia națională de poliție, articolul 4 din lege prevede că o astfel de acțiune nu va fi acceptată în măsura în care persoana vizată nu va putea evita pierderi epuizând căile de recurs disponibile.

## PROCEDURA ÎN FAȚA COMISIEI

45. În cererea sa (nr 9248/81) înaintată Comisiei la 2 noiembrie 1980 Dl Leandear a pretins încălcarea articolelor 6, 8, 10 și 13 din Convenție. El s-a plâns că a fost împiedicat să obțină un

post permanent și că i s-a refuzat angajarea provizorie din cauza unor anumite informații cu caracter secret în raport cu care, după cum se pretinde, el prezenta un pericol pentru securitate, ceea ce a constituit un atentat la reputația lui și lui trebuia să i se acorde posibilitatea de a se apăra în fața unui tribunal.

46. La 10 octombrie 1983, Comisia a declarat plângerea inadmisibilă sub aspectul articolului 6, dar a declarat admisibile plângerile înaintate în virtutea articolelor 8, 10 și 13.

În raportul său din 17 mai 1985 (articolul 31), Comisia a exprimat opinia că a avut loc o încălcare a articolului 8 (în unanimitate), că nici o chestiune distinctă nu a fost abordată sub aspectul articolului 10 cu privire la libertatea de exprimare a opiniilor sau a libertății de a primi informații (în unanimitate) și că a fost constatată nici o încălcare a articolului 13 (șapte voturi la cinci).

Textul integral al opiniei Comisiei și a opiniei dizidente incluse în raport este anexat la prezenta hotărâre.

## ÎN DREPT

### I. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 8

47. Reclamantul a reclamat că procedura controlului personalului, așa cum a fost aplicată în cazul lui, a cauzat o încălcare a articolului 8, care prevede:

„1. Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale.

2. Nu este admis amestecul unei autorități publice în executarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, ori protejarea drepturilor și libertăților altora.

El a afirmat că anticidentele sale personale sau politice (a se vedea paragraful 17) nu puteau fi considerate de așa natură încât să se impună necesitatea într-o societate democratică de a înregistra informații cu privire la propria persoană în fișierul direcției pentru securitate, de a-l cataloga ca prezentând „un pericol pentru securitate” și, respectiv, de a nu-i accepta candidatura pentru postul în litigiu. Suplimentar, el a susținut că ordonanța privind controlul personalului nu poate fi considerată drept „lege” în sensul paragrafului 2 al articolului 8.

Oricum, el nu a contestat necesitatea sistemului de control al personalului. De asemenea, el nu a pus în discuție competența guvernului, în limitele impuse de articolele 8 și 10, de a împiedica adepții anumitor ideologii politice extreme de a ocupa poziții sensibile pentru securitate și de a introduce informații cu privire la astfel de persoane în registrul menținut de către direcția pentru securitate a comisiei naționale de poliție.

A. Dacă a existat o ingerință în dreptul garantat de articolul 8.

48. Este incontestabil faptul că registrul secret dus de poliție conținea informații cu privire la viața privată a dlui Leander.

Atât păstrarea cât și comunicarea a astfel de informații, în ansamblu cu refuzul de a acorda dlui Leander posibilitatea de a o refuta, a constituit o ingerință în dreptul lui la respectarea vieții private și de familie garantată de articolul 8, paragraful 1.

## B. Dacă ingerința a fost justificată

### 1. Scopul legitim

49. Sistemul suedez de control al personalului urmărește în mod evident un scop legitim în sensul articolului 8, și anume protecția securității naționale.

Punctele principale litigioase care urmau a fi examinate erau dacă ingerința era „prevăzută de lege” și „necesară într-o societate democratică”

### 2. „Prevăzut de lege”

#### (a) Principii generale

50. Expresia „prevăzut de lege”, în sensul paragrafului 2 al articolului 8, cere ca ingerința să aibă o bază în dreptul intern. Oricum, respectarea dispozițiilor dreptului intern nu este suficientă: legea în litigiu trebuie să fie accesibilă persoanei vizate și consecințele ei trebuie, de asemenea să fi posibile de anticipat (a se vedea, *mutatis mutandis*, hotărârea din 2 august 1984 în cauza Malone, seria A nr. 82, p. 31-31, paragraful 66).
51. Oricum, exigența previzibilității în contextul special al controlurilor secrete a personalului în sectoarele care afectează securitatea națională nu pot fi similare cu cele desfășurate în multe alte domenii. Astfel, aceasta nu poate însemna că un individ trebuie să beneficieze de posibilitatea de a anticipa ce fel de verificări vor fi efectuate cu privire la propria persoană de către serviciul special de poliție suedez în efortul de a proteja securitatea națională. Cu toate acestea, într-un sistem aplicabil la cetățeni în mod general, reglementat de ordonanța cu privire la controlul personalului, legea trebuie să fie formulată în termeni suficient de clari pentru a furniza indicații adecvate cu privire la circumstanțele și condițiile în care autoritățile publice dispun de competența de a recurge la acest fel de ingerință secretă și posibil periculoasă în viața privată (*ibid.*, p. 32, paragraful 67).

Pentru a asigura satisfacerea exigenței de previzibilitate, trebuie să se țină cont de asemenea de instrucțiunile sau practicile administrative care nu au forță de lege, în măsura în care persoanele vizate cunosc suficient de bine conținutul lor (a se vedea hotărârea din 25 martie 1983 în cauza Silver și alții, seria A nr. 61, p. 33-34, paragrafele 88-89).

Suplimentar, în cazul în care procesul de implementare a legii este însoțit de mai multe măsuri secrete, care nu pot fi examinate atât de către persoanele vizate sau de către publicul larg, însăși legea, separat de practica administrativă, trebuie să definească în termeni clari întinderea puterii de apreciere conferite autorităților competente, ținând cont de scopul legitim al măsurilor în litigiu de a garanta individului o protecție adecvată împotriva ingerinței arbitrare (a se vedea hotărârea în cauza Malone, menționată anterior, seria A nr. 82, p. 32-33, paragraful 68).

#### (b) Aplicarea principiilor menționate anterior în speță

52. Ingerința are o bază validă în dreptul intern, și anume ordonanța privind controlul personalului. Oricum, reclamantul a pretins că dispozițiile care reglementează menținerea regisrului secret de către poliție, în special articolul 2 din ordonanță, nu erau accesibile și previzibile.

Atât guvernul cât și Comisia au contestat această teză.



53. Însăși faptul că ordonanța este publicată în monitorul oficial al Suediei, satisface în mod incontestabil exigența accesibilității. Astfel, întrebarea principală este dacă dreptul intern prevedea în termeni suficient de preciși, condițiile în care comisia națională de poliție dispune de competența de a păstra și comunica informații în virtutea sistemului de control al personalului.
54. Primul paragraf al articolului 2 din ordonanța cu privire la controlul persoanelor conferă o largă libertate de apreciere Comisiei naționale de poliție în ceea ce privește genul informației care poate fi introdusă în registru (a se vedea paragraful 19). Întinderea acestei libertăți este, oricum, limitată de lege în aspecte principale prin intermediul celui de-al doilea paragraf, care corespunde interdicției deja conținute în Constituție (a se vedea paragraful 18), prin aceea că „nu se admite nici o înscriere pentru simplul motiv că o persoană, prin apartenența sa la o organizație sau prin alte mijloace, a exprimat o opinie politică”. Suplimentar, libertatea de care dispune comisia națională în această privință este circumscrisă de instrucțiunile emise de guvern (a se vedea paragrafele 20-21). oricum, din aceste instrucțiuni numai una are este publică, și, respectiv, suficient de accesibilă pentru a fi luată în considerație, și anume instrucțiunea din 22 septembrie 1972 (a se vedea paragraful 20).

Introducerea informației într-un registru secret al poliției care, de asemenea, sub rezerva exigențelor ca informația să fie pentru serviciul special de poliție și să servească scopului prevenirii sau depistării „infracțiunilor împotriva securității naționale, etc.” (primul paragraf al capitolului 2 din ordonanță – a se vedea paragraful 19).

55. Suplimentar, ordonanța conține dispoziții explicite și detaliate cu privire la informația care poate fi comunicată, autoritățile care pot beneficia de această informație, circumstanțele în care această comunicare poate fi efectuată și procedura care trebuie respectată de către comisia națională de poliție la adoptarea deciziilor de comunicare a informațiilor (a se vedea paragrafele 25-29).
56. În această ordine de idei, Curtea constată că dreptul suedez conferă cetățenilor indicații adecvate cu privire la întinderea și modalitățile de exercitare a puterii acordate autorităților responsabile de colectarea, înregistrarea și comunicarea informației în cadrul sistemului controlului personalului.
57. În speță, ingerința în viața privată a dlui Leander a fost „prevăzută de lege”, în sensul articolului 8.

### 3. „Necesar într-o societate democratică în interesul securității naționale”

58. Noțiunea de necesitate presupune ca ingerința corespunde unei necesități sociale imperioase și, în special, este proporțională scopului legitim urmărit (a se vedea hotărârea din 24 noiembrie 1986 în cauza Gillow, seria A nr. 109, p. 22, paragraful 55).
59. Oricum, Curtea recunoaște că autoritățile naționale se bucură de o marjă de apreciere, amplitudinea căreia depinde nu numai de natura scopului legitim urmărit, dar de asemenea de natura specială a ingerinței. În speță, trebuie să fie stabilit un echilibru între interesul Statului respondent de a proteja securitatea națională și caracterul grav al ingerinței în dreptul reclamantului la respectarea vieții sale private.

Cât privește scopul protecției securității naționale, Statele Contractante trebuie să dispună, în mod obligatoriu, de legi care să confere autorităților naționale competente puterea, în primul rând, de a colecta și de a introduce în registre inaccesibile publicului informații cu privire la diferite persoane și, în al doilea rând, de a utiliza această informație la evaluarea satisfacerii exigențelor pentru ocuparea unor posturi de importanță din perspectiva securității naționale de către candidați.

În mod evident, ingerința în litigiu a afectat negativ interesele legitime ale dlui Leander prin consecințele pe care le-a avut asupra posibilităților lui de acces la anumite posturi sensibile în cadrul serviciului public. Pe de altă parte, dreptul de acces la serviciul public nu este garantat de Convenție (a se vedea, printre altele, hotărârea din 28 august 1986 în cauza Kosiak, seria A, nr. 105, p. 20, paragrafele 34-35), și separat de aceste consecințe, ingerința nu-l împiedică pe reclamant să se bucure de viața lui privată.

În aceste circumstanțe, Curtea acceptă că Statul respondent a beneficiat de o largă marja de apreciere la evaluarea necesității sociale imperioase în speță și, în particular, la alegerea modalităților de realizare a scopului legitim de protecție a securității naționale.

60. Cu toate acestea, Curtea trebuie să fie convinsă de existența garanțiilor adecvate și eficiente împotriva abuzului, ținând cont de faptul că pentru scopul protecției securității naționale sistemul securității secrete destinat s-o protejeze poate crea riscul de a submina sau chiar distruge democrației (a se vedea hotărârea din 6 septembrie 1978 în cauza Klass și alții, seria A nr. 28, p. 23-24, paragrafele 49-50).
61. Reclamantul a susținut că sistemul suedez de control al personalului nu i-a asigurat astfel de garanții, dat fiind că el nu a beneficiat de posibilitatea de a contesta caracterul exact al informației înregistrate cu privire la propria persoană.
62. Guvernul a invocat douăsprezece garanții diferite, care, în opinia lui, acordau în ansamblu o protecție suficientă:
  - (i) existența controlului personalului este făcută publică prin ordonanța privind controlul personalului;
  - (ii) există o clasificare a posturilor sensibile în diferite categorii de securitate (a se vedea paragraful 26);
  - (iii) numai informațiile relevante pot fi colectate și comunicate (a se vedea paragrafele 18-20, 28 și 30);
  - (iv) pot fi solicitate numai informațiile cu privire la persoana candidat la desemnare (a se vedea paragraful 27);
  - (v) în componența comisiei naționale de poliție intră și parlamentari (a se vedea paragraful 29);
  - (vi) Informațiile pot fi comunicate persoanei în cauză; cu toate acestea, guvernul a afirmat că nu există antecedente în acest caz, cel puțin în termenii dispozițiilor în vigoare înainte de 1 octombrie 1983 (a se vedea paragraful 34);
  - (vii) decizia de a desemna sau nu persoana în cauză trebuie să fie adoptată de autoritatea solicitantă și nu de consiliul național de poliție (a se vedea paragraful 16);
  - (viii) un apel împotriva acestei decizii poate fi depus guvernului (a se vedea paragraful 16) ;
  - (ix) controlul este efectuat de către Ministrul Justiției (a se vedea paragraful 35) ;
  - (x) de asemenea, controlul este efectuat de Cancelarul Justiției (a se vedea paragraful 36-37);
  - (xi) controlul este efectuat de Ombudsmanul parlamentar (a se vedea paragraful 38-39) ;
  - (xii) controlul este efectuată de Comisia Parlamentară pentru justiție (a se vedea paragraful 40);
63. În primul rând, Curtea subliniază că unele din aceste garanții nu sunt relevante în speță, din moment ce, spre exemplu, nu a fost adoptată nici o decizie privind desemnarea care ar fi susceptibilă de recurs (a se vedea paragrafele 11 și 16).

64. Ordonanța cu privire la controlul personalului conține un număr de dispoziții destinate să reducă la minimum efectele procedurii de control al personalului (a se vedea, în special paragrafele 54-55 și nr. (ii) – (iv) din paragraful 62), Suplimentar, utilizarea informației care se conține în registrul secret menținut de poliție în afara domeniului controlului personalului este limitată, ca materie de practică, la cazurile urmăririi publice și cele care au ca obiect obținerea cetățeniei suedeze (a se vedea paragraful 22).

Separat de controlurile exercitate de către guvern, controlul implementării adecvate a sistemului este încredințat Parlamentului și instituțiilor independente. (a se vedea paragrafele 35-40).

65. Curtea atribuie o importanță specială prezenței parlamentarilor în cadrul comisiei naționale de poliție și controlului efectuat de către Ministrul Justiției și Ombudsmanul Parlamentar, precum și de Comisia Parlamentară pentru justiție (a se vedea paragraful 62, nr. (v), (x), (xi) și (xii)).

Membrii parlamentari ai comisiei, care includ membrii opoziției (a se vedea paragraful 29), participă la adoptarea tuturor deciziilor privind comunicarea sau nu a informației autorității solicitante. În special, fiecare din ei este investit cu dreptul de veto, exercițiul căruia împiedică în mod automat comisia să comunice informații. În acest caz, decizia de a comunica informații poate fi adoptată numai de către guvern și, ulterior, în cazul în care chestiunea i-a fost diferită de către Comisarul național de poliție sau la solicitarea unui parlamentar (a se vedea paragraful 29). Acest control direct și regulat asupra celui mai important aspect al registrului- comunicarea informațiilor-furnizează o garanție substanțială împotriva abuzului.

Suplimentar, Comisia Parlamentară pentru justiție efectuează o examinare minunțioasă (a se vedea paragraful 40).

Controlul efectuat de către Ombudsmanul Parlamentar constituie o altă garanție semnificativă împotriva abuzului, în special în cazurile în care persoanele consideră că drepturile și libertățile lor au fost încălcate (a se vedea paragraful 38-39).

Cât privește Ministrul Justiției, în unele materii el este consultantul juridic suprem al guvernului. Oricum, Parlamentul suedez i-a acordat mandatul de a supraveghea, printre altele, funcționarea sistemului de control al personalului. În materie, el acționează în același fel ca Ombudsmanul și este, cel puțin în practică, independent de guvern (a se vedea paragrafele 36-37).

66. Faptul că informațiile comunicate autorităților militare nu a fost comunicată și dlui Leander nu poate justifica concluzia că ingerința nu a fost „necesară într-o societate democratică în interesele securității naționale”, deoarece însăși absența unei astfel de comunicări, care cel puțin parțial, asigură eficacitatea procedurii de control al personalului (a se vedea, mutatis mutandis, hotărârea în cauza Klass și alții, seria A nr. 28, p. 27, paragraful 58).

Oricum, Curtea notează că diferite autorități care au examinat în prealabil problema ordonanței din 1969, inclusiv Ministrul Justiției și Ombudsmanul Parlamentar, considerau a fi adecvat ca regula comunicării persoanei vizate, așa cum este enunțată în capitolul 13 din Ordonanță, trebuie să fie aplicată în mod eficient în măsura în care nu aduce prejudicii scopului controlului. (a se vedea paragraful 31).

67. Astfel, Curtea, la fel ca Comisia, adoptă concluzia că garanțiile care se conțin în sistemul suedez de control al personalului satisface exigențele paragrafului 2 al articolului 8. Ținând cont de libertatea largă de apreciere de care beneficiază Statul

respondent, el avea dreptul să considere că în speță interesele securității naționale au prevalat asupra intereselor individuale ale reclamantului (a se vedea paragraful 59). Ingerința la care a fost supus dl Leander nu poate, prin urmare, fi considerată disproporțională scopului legitim urmărit.

#### 4. Concluzie

68. Respectiv, nu a avut loc încălcarea articolului 8.

## II. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 10 DIN CONVENȚIE

69. În continuare, reclamantul a susținut că faptele anterior invocate de a constitui pretinsa încălcare a articolului 8, de asemenea au cauzat încălcarea articolului 10 din Convenție, care prevede:

« 1. Orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare. Acest drept cuprinde libertatea de opinie și libertatea de a primi sau comunica informații sau idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere. Prezentul articol nu împiedică Statele să supună societățile de radiodifuziune, de cinematografie sau televiziune unei regim de autorizare ».

2. Exercițarea acestor libertăți, ce comportă îndatoriri și responsabilități, poate fi supusă unor condiții, restricții sau sancțiuni prevăzute de lege, care constituie măsuri necesare într-o societate democratică pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății sau a moralei, protecția reputației sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea de informații confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești »

70. Comisia a constatat că revendicările reclamantului nu ridică nici o chestiune separată în sensul articolului 10 atât cu privire la libertatea de a exprima opinii cât și de a primi informații. Guvernul a fost de acord cu această concluzie.

#### A. Libertatea de a exprima opinii

71. Dreptul la acces în serviciul public nu este recunoscut în sine de Convenție, ceea ce nu înseamnă că în alte privințe funcționarii civili, inclusiv funcționarii novici, nu se încadrează în câmpul de aplicare a Convenției și nu beneficiază de protecția oferită de articolului 10. (a se vedea hotărârea din 28 august 1986 în cauza Kosiak, seria A, nr. 104, p. 26, paragrafele 35-36).

72. În primul rând, trebuie să se stabilească dacă procedura de control al personalului la care a fost supus reclamantul a constituit o ingerință în exercițiul libertății de exprimare – în formă de „formalitate, condiție, restricție sau penalizare” – sau dacă măsurile în litigiu se încadrează în sfera dreptului la acces la serviciul public. Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie de precizat amploarea măsurilor plasându-le în contextul faptelor cauzei și a legislației relevante (ibid.),

Este evident din conținutul dispozițiilor ordonanței că scopul urmărit este de a asigura că titularul unui post de importanță pentru securitatea națională să aibă calificările personale necesare. (a se vedea paragraful 24). Astfel, accesul la serviciul public se află în centrul problemei prezentate Curții: declarând că reclamantul nu poate fi acceptat de a fi numit în poziția în litigiu pentru motive de securitate națională, Comandantul Suprem al Forțelor Armate și Comandantul Șef al

Marinei au ținut cont de informații relevante numai pentru a se convinge de faptul dacă dl Leander posedă una din calificările personale necesare pentru ocuparea postului în litigiu.

73. Respectiv, nu a existat nici o ingerință în libertatea dlui Leander de a exprima opinii, protejată de articolul 10.

#### B. Libertatea de a primi informații

74. Curtea observă că dreptul la libertatea de a primi informații în mod fundamental interzice guvernului să limiteze posibilitatea persoanei de a primi informații pe care alții doresc să i-o comunice. În circumstanțele similare cu cele în speță, articolul 10 nu conferă individului dreptul la acces la un registru care conține informații cu privire la poziția lui personală și nu impune guvernului obligațiunea de a comunica astfel de informații individului.
75. Prin urmare, nu a avut loc nici o ingerință în libertatea dlui Leander de a primi informații în sensul articolului 10.

### III. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 13

76. În final, reclamantul a pretins încălcarea articolului 13, care prevede:

« Orice persoană, ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de prezenta convenție au fost încălcate, are dreptul să se adreseze efectiv unei instanțe naționale, chiar și atunci când încălcarea s-ar datora unor persoane care au acționat în exercițiul atribuțiilor oficiale. »

În primul rând, el s-a plâns de faptul că nici el și nici avocatul lui nu au beneficiat de dreptul de a primi și de a comenta dosarul pe baza căruia autoritățile de desemnare au adoptat decizia lor (a se vedea paragraful 62, no (vi)). De asemenea, el a obiectat că nu a beneficiat de dreptul de a se adresa unei autorități independente competente să emită o decizie obligatorie cu privire la exactitatea și modul de comunicare a informației colectate cu privire la propria persoană (a se vedea paragraful 42).

Atât guvernul, cât și Comisia și-au exprimat dizacordul vizavi de aceste puncte litigioase.

77. Pentru a interpreta articolul 13, sânt relevante următoarele principii generale:

- (a) în cazul în care o persoană, în mod plausibil, pretinde a fi victima unei încălcări a drepturilor enunțate în Convenție, el trebuie să beneficieze de o cale de recurs în fața unei autorități naționale pentru a obține o decizie și, dacă este adecvat, o reparație (a se vedea, printre altele, hotărârea în cauza Silver și alții, seria A, nr. 61, p. 42, paragraful 113);
- (b) autoritatea la care se face trimitere în articolul 13 nu trebuie să fie neapărat o autoritate judiciară, dar puterea și garanțiile pe care le acordă sânt relevante la stabilirea faptului dacă calea de recurs disponibilă este suficientă.
- (c) deși, un remediu separat nu poate satisface integral exigențele articolului 13, acest obiectiv este realizat de ansamblul remediilor prevăzute de dreptul intern (ibid.);
- (d) Articolul 13 nu garantează un remediu care ar permite contestarea legilor unui stat contractant în fața unei autorități naționale pentru motivul de a contraveni prevederilor Convenției sau normelor interne

echivalente (a se vedea hotărârea din 21 februarie 1986 în cauza James și Alții , seria nr. 98, p. 47, paragraful 85).

78. Curtea a declarat că, în circumstanțele cauzei, articolul 8 nu a cerut comunicarea dlui Leander a informației cu privire la propria persoană eliberată de către comisia națională de poliție (a se vedea paragraful 66). Convenția trebuie interpretată în ansamblul său și, respectiv, așa cum a reamintit Comisia în raportul său, orice interpretare a articolului 13 trebuie să fie în armonie cu spiritul Convenției. Prin urmare, Curtea, ținând cont de concluziile adoptate cu privire la articolul 8, declară că refuzul de a comunica informațiile în litigiu nu constituie în sine și în circumstanțele cauzei o încălcare a articolului 13 (a se vedea, *mutatis mutandis*, hotărârea în cauza Klass și alții, seria A, nr. 28, p. 30-32, paragraful 68).

În scopul prezentei proceduri, „un remediu eficient” în sensul articolului 13 este un remediu care este eficient în măsura posibilă, ținând cont de limitările inerente sistemului de verificări secrete a candidaturilor pentru ocuparea posturilor de importanță din perspectiva securității naționale: Prin urmare, rămâne a fi examinate diferite căi de recurs disponibile reclamantului în conformitate cu legislația suedeză pentru a stabili dacă ele au fost „efective” în acest sens restrâns. (ibid., p. 31, paragraful 69).

79. Este incontestabil faptul că reclamantul a formulat plângeri plauzibile sub aspectul dispozițiilor Convenției cel puțin în ceea ce privește articolul 8 și că, respectiv, el avea dreptul de a beneficia de un recurs efectiv pentru a-și exercita drepturile garantate de acest articol așa cum eele sânt protejate de dreptul suedez (a se vedea hotărârea în cauza James și Alții , seria A nr. 98, p. 47, paragraful 84 și, de asemenea, hotărârea din 8 iulie 1986 în cauza Lithgow și alții, seria A nr. 102, p. 74, paragraful 205).

80. Guvernul a afirmat că legislația suedeză oferă suficiente căi de recurs în scopul articolului 13, și anume

- (i) o cerere oficială de candidare la post și în caz de eșec, un recurs care poate fi depus la guvern;
- (ii) o cerere la comisia națională de poliție de a obține accesul la registrul secret al poliției pe baza legii cu privire la libertatea presei și, în caz de refuz, un recurs care poate fi depus la tribunalele administrative;
- (iii) o plângere formulată Ministrului Justiției;
- (iv) o plângere formulată Ombudsmanului parlamentar.

Majoritatea comisiei a constatat că aceste patru căi de recurs, în ansamblu, satisfăceau exigențele articolului 13, cu toate că nici una din ele nu a fost luată separat.

81. Curtea notează în primul rând că atât Ministrul Justiției cât și Ombudsmanul parlamentar dispun de competența de a primi plângeri individuale și că este de datoria lor de a examina astfel de plângeri pentru a asigura aplicarea adecvată a legilor relevante de către comisia națională de poliție (a se vedea paragrafele 36 și 38). În exercițiul acestor funcții, ambii funcționari au acces la toate informațiile care se conțin în registrul secret al poliției (a se vedea paragraful 41). Câteva din deciziile Ombudsmanului parlamentar atestă că aceste funcții sânt exercitate și în cazul plângerilor privind funcționarea sistemului (a se vedea paragraful 39). Suplimentar, ambii funcționari trebuie, în prezentul context, să fie independenți de guvern. Astfel de independență este în mod clar caracteristică Ombudsmanului. Cât privește Ministrul Justiției, el poate fi considerat, cel puțin în practică, independent de guvern în exercițiul funcțiilor sale de control în legătură cu funcționarea sistemului de control al personalului (a se vedea paragraful 37).

82. Deficiența principală a controlul efectuat de către Ombudsman și Ministrul Justiției constă în faptul că ambii funcționari, separat de competența de a institui proceduri penale și disciplinare (a se vedea paragrafele 36-38), nu dispun de puterea de a emite o decizie obligatorie din punct de vedere juridic. Oricum, cu privire la acest punct, Curtea reamintește eficacitatea limitată în mod necesar care poate fi impusă căilor de recurs disponibile persoanelor vizate într-un sistem de verificări secrete. Opiniile Ombudsmanului parlamentar și a Ministrului Justiției necesită conform tradiției a fi respectate în societatea suedeză și în practica (a se vedea paragrafele 37-38). De asemenea, este important de evidențiat că - cu toate că aceasta nu constituie un recurs care poate fi exercitat de către un individ din propria inițiativă - o caracteristică specială a sistemului de control suedez este supunerea unei supravegheri parlamentare aprofundate în special din partea parlamentarilor membri ai comisiei naționale de poliție care examinează fiecare caz în care se solicită comunicarea informațiilor. (a se vedea paragraful 29).

83. La aceste căi de recurs, care nu au fost exercitate de către dl Leander, trebuie de adăugat unul exercitat atunci când a sesizat guvernul prin scrisoarea sa din 5 februarie 1980 reclamând că comisia națională de poliție, încălcând dispozițiile articolului 13 din ordonanța cu privire la controlul personalului, nu i-a rezervat posibilitatea de a-și prezenta observațiile sale, în scris sau oral, asupra informațiilor incluse în registru (a se vedea paragraful 15). Guvernul a solicitat opinia comisiei la acest subiect și i-a acordat reclamantului posibilitatea de a formula un răspuns, ceea ce el a și făcut în scrisoarea sa din 11 martie 1980. În decizia sa din 14 mai 1980, care viza de asemenea plângerile dlui Leander din 22 octombrie și 4 decembrie 1979, guvernul, adică întregul cabinet, a respins diferite plângeri formulate de către acesta (a se vedea paragrafele 14 și 16).

Curtea reamintește că autoritatea vizată în articolul 13 nu necesită în mod obligatoriu să fie o autoritate judiciară în sensul strict, dacă că puterea și garanțiile procedurale de care dispune o autoritate sânt relevante la determinarea eficacității recursului. Nu poate fi pusă la îndoială competența guvernului de a adopta decizii cu caracter obligatoriu pentru comisie (a se vedea paragraful 77).

84. De asemenea, trebuie să se țină cont de faptul că în scopul prezentului litigiu, un recurs efectiv garantat de articolul 13 trebuie să constituie un recurs efectiv în măsura posibilă, având în vedere limitările inerente sistemului de control secret pentru protecția securității naționale (a se vedea paragrafele 78-79).

Chiar dacă plângerea înaintată guvernului nu era considerată suficientă pentru a asigura respectarea dispozițiilor articolului 13, Curtea constată că ansamblul recursurilor enunțate anterior (a se vedea paragrafele 81-83) satisface condițiile articolului 13, în circumstanțele speciale ale speței (a se vedea, mutatis mutandis, hotărârea în cauza Klass și alții, citată anterior, seria A nr. 28, p. 32, paragraful 72).

Respectiv, Curtea concluzionează că nu a existat nici o încălcare a articolului 13.

PENTRU ACESTE MOTIVE, CURTEA

1. Hotărăște, în unanimitate, că nu a avut loc nici o încălcare a articolului 8 sau 10 ;
2. Hotărăște, cu patru voturi la trei, că a avut loc o încălcare a articolului 13.

Redactată în limbile engleză și franceză, apoi pronunțată în public la Palatul Drepturilor Omului, Strasbourg, la 26 martie 1987.

Semnat: Rolv RYSSDAL, Președinte

Semnat: Marc-André EISSEN, grefier

În conformitate cu articolul 51 paragraful 2 din Convenție și regula 52 paragraful 2 din Regulamentul Curții, următoarele opinii separate sânt anexate la prezenta hotărâre :

- opinia parțial dizidentă a dlui Ryssdal ;
- opinia parțial dizidentă a dlui Pettiti și a dlui Russo.

Semnat cu inițiale : R.R.

Semnat cu inițiale : M.-A. E.

#### OPINIA PARȚIAL DIZIDENTĂ A JUDECĂTORULUI RYSSDAL

1. Sânt de acord cu constatarea Curții că nu a fost stabilită nici o încălcare a articolului 8 sau a articolului 10.
2. După cum a estimat Curtea că articolul 8 nu cere, în circumstanțele date, comunicarea reclamantului a informațiilor relevante cu privire la propria persoană furnizate autorităților militare, eu, de asemenea admit că refuzul de a comunica informația în litigiu nu poate constitui o încălcare a articolului 13. În această privință, articolul 13 trebuie să fie interpretat și aplicat astfel încât să nu reducă la zero concluzile deja adoptate sub aspectul articolului 8.
3. Oricum, în virtutea articolului 13, reclamantul trebuia să beneficieze de un « recurs efectiv în fața unei autorități naționale », și nu sânt de acord cu opinia majorității Curții « că ansamblul recursurilor » enunțat în paragrafele 81-83 a hotărârii « satisface condițiile articolului 13 în circumstanțele particulare ale speței ».
4. Este comod de a identifica, în primul rând, pretinsa încălcare a Convenției care-i acordă dlui Leander dreptul al un recurs efectiv în virtutea articolului 13. Plângerea lui esențială cu privire la articolul 8 este descrisă în hotărâre (paragraful 47) în felul următor « Nici un antecedent personal sau politic ... nu poate fi considerat de așa natură încât să impună necesitatea într-o societate democratică de a-l înregistra, de a-l clasifica ca prezentând « un risc din punct de vedere al securității » și , respectiv, de a-l exclude din lista candidaților pentru postul în litigiu ».
5. Sânt de acord cu opinia Curții că « în scopul prezentului litigiu, un recurs efectiv garantat de articolul 13 trebuie să presupună un recurs efectiv în măsura posibilă, ținând cont de limitările inerente oricărui sistem de control destinat protecției securității naționale » (a se vedea paragraful 84).

Pe de altă parte, anume datorită faptului că caracterul secret inherent sistemului de control acordă în special cetățenilor vulnerabil dreptul la respectarea vieții private, este esențială că orice plângere care pretinde încălcarea acestui drept trebuie să fie examinată de către « o autoritate națională », totalmente independentă de executiv și investită cu putere efectivă de investigare. Astfel, « autoritatea națională » trebuie să fie competentă în drept și capabilă să examineze în practică funcționarea sistemului de control al personalului și în special să verifice amploare și maniera de exercitare a puterii discreționare conferite poliției și comisiei naționale de poliție de a colecta, păstra și furniza informații. O astfel de putere independentă de examinare este tot mai mult necesară, dat fiind că unele instrucții emise de guvern privind menținerea informației în registrul poliției au un caracter secret, fapt care, în opinia mea, constituie o sursă considerabilă de preocupare.

În măsura în care « autoritatea națională » stabilește comiterea unei greșeli, cetățeanul afectat trebuie, de asemenea, în virtutea articolului 13 să beneficieze de posibilitatea –în caz de necesitate prin deschiderea unei proceduri separate în fața tribunalelor- de a contesta validitatea rezultatului controlului secret al personalului, cu alte cuvinte decizia de a nu-l angaja, sau de a obține compensații sau altă formă de reparație .



6. Majoritatea Curții (paragraful 63 din hotărâre) includ în ansamblul recursurilor relevante plângerea dlui Leander adresată guvernului care reclamă că comisia națională de poliție, încălcând dispozițiile ordonanței cu privire la controlul personalului, nu i-a acordat posibilitatea să comenteze informația inclusă în registru și care a fost respinsă de către guvern prin decizia din 14 mai 1980. În opinia mea, acest ansamblu de recursuri nu poate fi decisiv în sensul articolului 13, atât utilizat separat cât și în combinație cu alte recursuri invocate de majoritatea Curții, și anume plângerea adresată Ombudsmanului Parlamentar și Ministrului Justiției. De fapt, făcând abstracție de problema independenței, el nu permite abordarea plângerii fundamentale a dlui Leander formulate în termenii Convenției. Chiar dacă exigența păstrării secretului nu i-a permis dlui Leander să comenteze materialul cu caracter nefavorabil inclus în registru, articolul 13 i-a garantat dreptul de a se adresa «unei autorități naționale» competente să examineze dacă plângerea lui este justificată sau nu sub aspectul Convenției.

În consecință, din ansamblul recursurilor relevante, rămâne a fi examinată posibilitatea adresării la Ombudsmanul parlamentar sau la Ministrul Justiției.

7. Ombudsmanul parlamentar și Ministrul Justiției exercită un control general asupra activităților executivului; ei nu poartă o responsabilitate specifică pentru examinarea funcționării sistemului de control al personalului. Recunosc faptul că, conform tradiției suedeze, opiniile Ombudsmanului parlamentar și a Ministrului Justiției sunt respectate în mod special. Oricum, Ombudsmanul parlamentar și Ministrul Justiției nu dispun de competența de a emite decizii obligatorii din punct de vedere legal și nu este stabilit în mod clar dacă în cazul unei opinii greșite a Ombudsmanului sau a Ministrului, persoana afectată va beneficia de mijloace efective de a contesta validitatea deciziei sau de a obține reparații în altă formă.

8. Respectiv, consider că a existat o încălcare a articolului 13.

## OPINIA PARȚIAL DIZIDENTĂ A JUDECĂTORILOR PETTITI ȘI RUSSO

(Traducere)

Am votat cu majoritatea pentru neîncălcarea articolului 8 și 10, dar declarăm a avut loc o încălcare a articolului 13.

Considerăm că o plângere adresată Ministrului Justiției sau Ombudsmanului parlamentar ar rezulta numai în formularea unei opinii, ceea ce nu constituie un recurs efectiv. Respectiv, aceste două recursuri în combinație nu satisfac exigențele articolului 13.

Personalele nu sunt considerate ărți la procedura de furnizare în fața comisiei naționale de poliție (a se vedea decizia Curții Supreme Administrative din 20 iunie 1984). Nici un recurs nu poate fi depus de către guvern sau tribunalele administrative împotriva deciziei comisiei naționale de poliție de a furniza informații autorității solicitante. De asemenea, nici dl Leander nu a fost implicat în proceduri penale care i-ar fi acordat dreptul de a solicita furnizarea documentului. În cazul registrelor, având un caracter secret, cetățeanu nu poate utiliza legile și regulamentele care i-ar acorda dreptul la acces la documentele administrative, respectiv, este extrem de necesar să existe un recurs efectiv în fața unei autorități independente, chiar dacă aceasta nu este un organ judiciar.

Doctrina actului Statului poate fi invocată de către document în mod inadecvat. Autoritățile de poliție ar putea chiar să fi comis un act ilegal flagrant (voie de fait).

De asemenea, trebuie de notat faptul că deciziile Ombudsmanului parlamentar sânt efective numai în ceea ce privește funcționarii civili și nu reclamantului vizat.

Suplimentar, recursurile neefective, chiar și combinate, nu pot constitui un recurs efectiv în cazul în care, similar în speță, deficiențele lor respective nu se exclud reciproc dar se acumulează.

Cei șase membri ai Comisiei care au declarat în opinia lor dizidentă că a existat o încălcare a articolului 13, au comentat corect lipsa unui recurs efectiv. În opinia noastră, nu este esențial de a impune o exigență obligatorie ca autoritățile responsabile pentru examinarea apelurilor să fie capabile să acorde despăgubiri, dar este absolut necesar ca o autoritate independentă să poată fi capabilă să stabilească motivele înscrierii informației în registru și dacă a existat vre-o eroare de cancelarie sau o greșeală de identitate – în acest caz argumentul securității naționale ar putea fi invocat.

De asemenea, trebuie să se țină cont de pericolele conexiunii electronice între registrele poliției și alte registre ale statului sau registrul menținut de Interpol. Orice persoană trebuie să dispună de dreptul la apel împotriva unei înscrieri cauzate de o eroare fundamentală, chiar dacă sursa de informații este ținută în secret și este accesibilă numai autorității independente care are competența de a examina recursul reclamantului.

Un sistem de control similar cu cel operat de către Curțile Administrative Supreme (în Belgia, Franța și Italia) trebuie să acorde un recurs efectiv, care nu fost acordat, în opinia noastră, în speță.

Statul nu poate fi unicul judecător în acest domeniu senzitiv de protecție al drepturilor omului.

În concluzie, noi decidem că a avut loc o încălcare a articolului 13.